

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

efterhånden er døjt på denne regerings regnestykker; de er, som økonomiministeren udtrykker det, et slag på tasken.

Nu kan et sådant slag på tasken i mange tilfælde være meget godt, men det uheldige er, at hver gang denne regering har spået om, hvilke fortræffigheder der ville indtræde, hvis man gennemførte regeringens forskellige krisepakker, har den regnet pibende forkert og mærkværdigvis altid i egen favør. Jeg er efterhånden temmelig forundret over, at embedsmændene overhovedet vil skrive under på det pladder, regeringen kommer med.

Hvis man f. eks. ser på regeringens skøn over, hvad der ville komme ud af septemberforliget, augustforliget 1976, den beskæftigelsesplan, regeringen lancerede under valgkampen, ophøjelsen af mæglingsforslaget til lov osv., ja, så ville det have været betydelig nyttigere at spørge næsten enhver tilfældig mand på gaden end at læse denne regerings helt urealistiske, overoptimistiske, partiegoistiske og vildledende prognoser om egne forslags fortræffigheder.

Det er næsten ved at være en dagligdags begivenhed, at denne regering leverer selvmodsigende, urigtige og mangelfulde oplysninger til folkettinget. Denne regering er på ingen som helst måde troværdig.

Efter fremskridtspartiets opfattelse er der ingen som helst tvivl om, at denne krisepakke vil forværre beskæftigelsen og vores betalingsbalance, og den er så talentløst lavet, at man må gnide sine øjne for at tro, at regeringen med hele sit kæmpeapparat af embedsmænd virkelig kan få sig selv til at levere en sådan pakke af kriseforværende ingredienser.

Nogle mennesker stiller sig af og til det spørgsmål: hvorfor fremsætter regeringen disse forslag, de kan da ikke være rene idioter alle sammen? Nej, det er rigtigt, når man taler med dem på tomandshånd, virker de faktisk ikke som idioter, tværtimod kan de til tider virke ret kvikke.

Der har så været rejst den påstand, at socialdemokratiet altid har størst tilslutning i befolkningen i krisetider, og at man derfor skulle være interesseret i at forlænge krisen og måske endda gøre den endnu værre. Dette ville jo være en fantastisk kynisk holdning, og jeg må sige, at det tror jeg faktisk ikke på.

Hvad jeg derimod tror på, er, at denne regering ønsker en accelererende udvikling i so-

cialistisk retning, og at den for at nå dette mål ikke tager det så højtideligt, om denne politik i nogle år skulle betyde, at vi er nødt til at have en høj arbejdsløshed og store valutaproblemer. En kendsgerning er det i hvert fald, at næsten samtlige bestanddele i denne krisepakke fører os dybere og dybere ned i socialiseringens, statsstyringens og ufrihedens kvælende favntag.

Hvad er så de såkaldt liberale partiers holdning til socialdemokratiets socialiseringsindgreb? Jo, de har tilsyneladende erkendt, at det efter det ulykkelige valg, vi havde i februar, er meget vanskeligt at føre en politik uden om socialdemokratiet. Og det må man erkende er rigtigt, for det kræver, som alle ved, at ca. 7 partier skulle være enige, og når man betænker, at ét af disse partier oven i købet er det komplet forvirrede radikale venstre, ja, så forstår man selvfølgelig, at det er en vanskelig opgave.

Men det, jeg især vil bebrejde disse partier, er, at de sælger deres sjæl alt, alt for billigt. Man har set eksempler på, at nogen har solgt sig for en checkafgift, som regeringen ikke engang selv ønskede, og når man ser på de krav, disse såkaldt liberale partier har stillet, må man sige, de er overordentlig beskedne. De er højst i stand til at forsinke socialdemokratiets socialiseringstempo med omkring 5 pct.

Hvorfor ikke erkende, at regeringen ikke kan føre politik uden om jer? Hvis den prøver at lave politik baseret på partier spændende fra kommunister til radikale – hvad den i øvrigt ikke kunne – ville den tabe 20 mandater ved næste valg, så det vil den selvfølgelig ikke gøre. Hvad ville så konsekvenserne være, hvis I stillede nogle mere rimelige krav? Ja, enten ville regeringen træde tilbage – og det ville jo kun være en lykke for landet – eller også ville den udskrive valg, og det ville jo være det allerbedste for landet, for så kunne det da være, vi kunne få et bedre folketing. Regeringen kan forhåbentlig ikke blive ved med at føre befolkningen bag lyset. I det hele taget vil enhver forandring af denne regerings sammensætning kun være en stor lykke og til gavn for landet. Derfor synes jeg altså, at I skulle stramme kravene en hel del, og hvis I mangler ideer til sådanne krav, er I velkomne til, som I heldigvis har gjort tidligere, at kigge i vores forslag.

Vort forslag til folketingsbeslutning nr. B 61 er et forslag, der sammenlagt indebærer en